

Hallo allemaal,

Drie weken woon ik nu in Nanjing, maar ik heb het gevoel dat ik hier al veel langer ben. Ik krijg een bepaald ritme in mijn bezigheden en dat maakt dat ik mij steeds meer thuis voel, ik weet de weg en ik kan steeds meer vragen.

Ook mijn eetgewoontes veranderen, ik ga tijdens de lunch niet meer in een eethuisje rijst en gerechten eten. De lunch bestaat nu uit een aantal "Baozi", dat zijn grote deegballen met een vulling van groente of vlees, die in een stoommandje gaar zijn gestoomd. Omdat ze door het stomen geen kleurtje krijgen denk je dat ze niet gaar zijn, maar dat zijn ze echt wel. Als ik er drie op heb is mijn maag aardig gevuld. Ik neem ze warm mee naar een park en eet ze

daar op, bij slecht weer ga ik naar mijn flat.

De avondrijst is altijd Chinees eten, soms Koreaans. Ik heb inmiddels een aantal stam eethuisjes waar ik afwisselend naar toe ga, ze koken lekker en de atmosfeer is er gezellig. Als ik binnenkom, de deur wordt altijd door een dame voor je geopend, komen er een paar jonge dienststers op mij af die mij al kennen en begeleiden

mij naar een tafel. De een schenkt een mok thee in, de ander staat klaar met een boekje om mijn bestelling op te schrijven. Beide blijven staan tot ik met veel moeite een paar gerechten heb uitgekozen. Ze proberen mij dan in het Chinees te adviseren, maar die snelheid van praten gaat mij nog even te vlug.

Deze week was het overwegend goed weer met een lekker zonnetje, alleen vrijdag viel de regen met bakken naar beneden. Als het hier regent gaat het schijnt gelijk met veel water, diverse straten staan dan blank, omdat de riolering dat niet kan verwerken. Vandaag, zaterdag is het gelukkig weer droog.

Een mooie gelegenheid om de zuidelijke stadspoort te bezoeken, op de Chinese kaart lijkt de afstand niet te gek ver. Uiteindelijk had ik ruim een uur nodig om er te komen, die kaarten die ze hier aan buitenlanders verkopen hebben toch een hele aparte maatvoering. Ik heb nu al enkele keren gehad dat de afstand niet ver leek, maar dat de tijd toch tegenviel die ik nodig had om er te komen.

Deze poort met stadsmuur bleek tegelijk een kazerne te zijn geweest, het hele poortgebouw was wel dertig meter diep. Bovenop het gebouw op die brede ruimte, was men aan het vliegeren. Van hieruit had ik een mooi overzicht van de naaste omgeving en van het centrum van Nanjing met zijn vele wolkenkrabbers. Nu was ook goed te zien dat de afstand naar de stad best ver was.

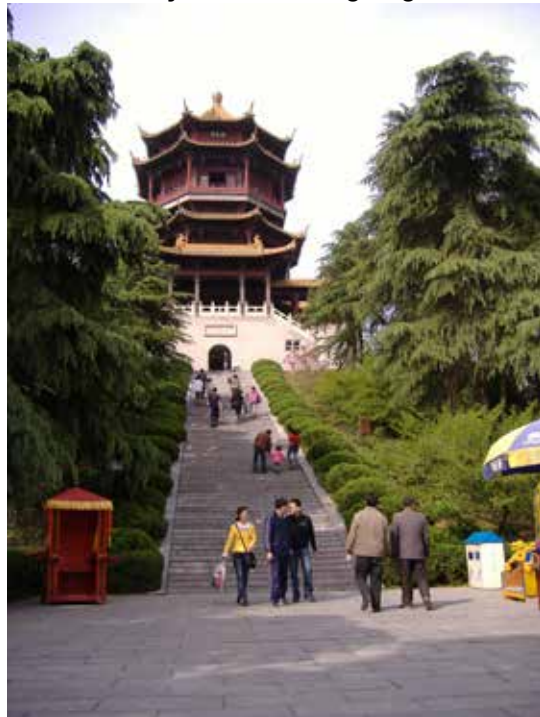

In een opzij ervan gelegen park stonden wat gebouwen en op een verhoging een beeldengroep met vastberaden kijkende mensen met gebalde vuisten, een echt socialistische uitbeelding van strijd tegen het een of ander.

Volgens de Engelse vertaling van mijn folder zou in het gebouw een speciale bibliotheek zijn gehuisvest, het was echter niet toegankelijk.

Aan de achterzijde van de vestingmuur lag een brede gracht, nu met een moderne brug voor het verkeer er over. In de grote massieve wand zat een deur naar de catacomben met uiteraard een portiershuisje, die de ingang bewaakte.

Aan de overkant van de slotgracht lag een ander park met een heuvel, waarop een obelisk stond, ik kon nergens informatie vinden wat dit betekende. Het werd wel druk bezocht, het zou dus voor de Chinezen een belangrijk monument kunnen zijn. Op een naast gelegen heuvel stond een aardige pagode.

Uiteindelijk heb ik bijna anderhalf uur hier rondgestruind, op mijn gemak ben ik weer terug naar de binnenstad gefietst.

Op zondag opnieuw mooi weer, nu opnieuw op de fiets weg, nu naar de beroemde Nanjing brug over de Yangtze, meer dan een kilometer lang. Het is een brug met een verdieping, op het onderste gedeelte rijden treinen en bovenop is de weg voor het overige verkeer. De afbouw van deze brug was voor de Chinezen een morele overwinning op de Russen. De Russen waren bezig deze brug te bouwen, toen er een conflict ontstond in de denkwijze over het communisme. De Russen vonden dat zij als “uitvinders” van het communisme beter wisten wat juist of niet juist was. China daarentegen wilde een andere uitleg in hun land, uit protest hebben de Russen de bouw gestopte en alle tekeningen meegenomen. Zij dachten dat de Chinezen deze brug nooit konden afbouwen en wel met hangende pootjes zouden terugkomen.

Met een hele trotse natie achter zich heeft Mao deze brug toen geopend.

Met de fiets was de oprit een behoorlijke steile klim, op deze oude fiets lukte het me niet om helemaal tot boven te fietsen. Over de rand kon ik naar beneden kijken waar een krottenwijk lag, half onder de brugpijlers, er waren zelfs kraampjes waar van alles te koop was.

Vanaf de brug kon ik in de verte een scheepswerf zien liggen, maar door de lucht verontreiniging zijn foto's hier in Nanjing nooit helder.

De brug stond stampvol auto's, veel getoeter en een enorme uitlaatwalm van de vele voertuigen op de brug. Ik was eerst van plan de hele brug over te fietsen naar de andere kant, maar door de stank van de uitlaatgassen ben ik tot even voorbij de beeldengroep op de brug gegaan en daarna weer de weg terug gegaan. Via een hele grote omweg kon ik onderaan de brug komen bij het punt

waar de spoorbrug en autoweg bij elkaar komen.

Kom ik maandag bij mijn lerares aan, staat ze op straat bij de ingang van de flat, sleutel vergeten en haar vriend gaf nog les op de universiteit, kon dus niet komen om de deur te openen. De lesboeken onder de arm genomen en naar een dichtbij gelegen parkje gegaan, dat een mooie toegangspoort had en daar les gekregen. Om je heen veel oude Chinezen die Mahjong of Chinees schaak

speelden, je aandacht is dan toch niet zo bij de les. Tegen lunchtijd baozi gekocht en die daar opgegeten.

In mijn appartement wordt iedere dinsdag alles helemaal schoongemaakt en krijg ik schoon beddengoed en handdoeken. Aan de twee dames met een zielig gezicht gevraagd of ze wisten waar ik een knoop aan mijn broek kon laten naaien. Nou, zei er een, als je een naald en draad hebt, dan doe ik dat wel even voor je, dat was dan mooi geregeld. Onderin het gebouw is ook een gelegenheid waar ik de was kan laten doen, voor vijf overhemden wassen en strijken moest ik twee euro neertellen.

Iedere keer als ik iets moet betalen begint mijn portemonnee te lachen om de bedragen die er uit gaan. Enkele voorbeelden, avondeten tussen de twee en een half en drie en een halve euro, een heel dik Chinees Engels woordenboek vier euro, Cd's met Chinese muziek van tachtig cent tot twee en een halve euro.

Bij mijn ritjes door de stad ontdekte dat het hier toch behoorlijk heuvelachtig is, ook veel "vals plat". Maar ik blijf het een plezier om door te stad te crossen met duizenden Chinezen om je heen en dan die capriolen met de fiets. Een trottoir pakken om obstakels te ontwijken is heel gewoon. En wat ze allemaal op de fiets nemen, dat zou in Nederland niet mogen. Bijvoorbeeld iemand die een lange

bamboe ladder van een meter of zes over zijn schouder had en gewoon langs fietste. Ik was zo verbaasd over zoiets dat ik vergat mijn fototoestel te trekken. Bij een andere gelegenheid had ik wel mijn camera klaar, een man met zijn handeltje achterop de fiets, een heleboel marmotjes, leverde een aardig plaatje op.

Ik heb nog steeds veel bekijks op straat, deze week reed een Chinees, alsmäär achterom kijkend, bijna tegen een stilstaande auto op, het ging nog net goed.

Zelf moet ik ook goed opletten, want veel mensen veranderen plotseling van richting zonder iets aan te geven. Als ik om mij heen wil kijken ga ik helemaal rechts rijden en langzaam fietsen.

Als ik in het spitsuur in de ochtend naar de les fiets, ongeveer een half uur, is het echt een gekkenhuis. Duizenden fietsers, maar ook veel scooters en auto's rijden door elkaar, iedereen die een claxon heeft, gebruikt die lang en veel. De fietsers vier tot vijf rijen dik krioelen

door elkaar en daar wring ik mij ook tussendoor. Normaal doe ik over die afstand twintig tot vijftig minuten, maar in het spitsuur meer dan een half uur.

Gisteravond een Chinese opera bijgewoond, mezelf heel luxe met een taxi laten brengen, kostte me tachtig cent. De opera was heel apart met die typische hoge stemmen, ook erg mooie kleding, jammer genoeg mocht er niet gefotografeerd worden. Hele families waren gekomen met zelfs kleine kinderen, die waren wonderwel stil. Van het verhaal van de opera had ik een Engelse uitleg op papier gekregen, zo kon ik het stuk een beetje volgen.

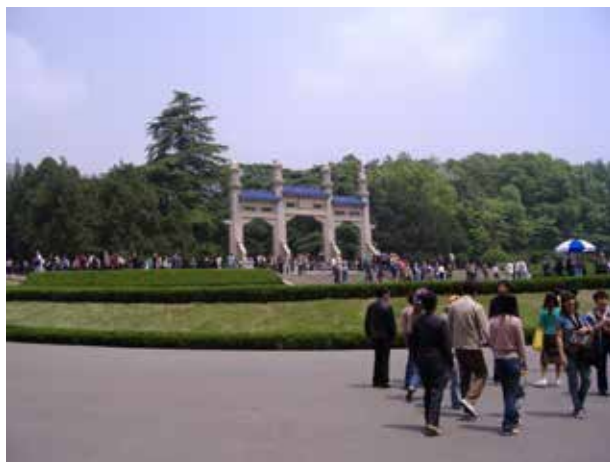

Vandaag, zondag, opnieuw mooi zonnig weer, je merkt aan niets dat het zondag is. Alle winkels zijn open, er wordt geasfalteerd, op de bouwplaatsen wordt zelfs dag en nacht doorgewerkt. De bouwvakkers werken in ploegendienst, twaalf uur op en twaalf uur af. Naast de bouwplaatsen heeft men grote houten huizen neergezet waar ze in leven, op de foto achter de muur te zien.

Vanwege het mooie weer was mijn plan om vandaag het mausoleum van SunYatSen te bezoeken, de eerste president van de Republiek China, voorloper van de Volks Republiek China. Dit mausoleum is gelegen op de helling van een flinke heuvel aan de rand van de stad, vanuit mijn flat is die heuvel te zien achter een flatgebouw. En ik dacht dat dat wel even in een halfuurtje te fietsen was,

nou vergeet het maar, het leek zo dichtbij.

Ik had meer dan een uur nodig om er te komen, daar aangekomen mijn fiets onderaan de heuvel gestald, want de weg ging hier flink omhoog. Ik was vroeg weggegaan om de drukte voor te zijn, nou kijk maar eens op de foto, ontzettend veel Chinezen hadden dat zelfde vroege idee. Maar gelukkig was het terrein enorm groot en viel de drukte best wel mee.

Het mausoleum is een soort bedevaartsoord voor de Chinezen, ZhongShanLing, (de Chinese naam voor SunYatSen) is voor hen de grondlegger van de Chinese Republiek in 1911, die hier in Nanjing begon.

Achter de ingangspoort zag ik heel in verte de gebouwen van het mausoleum op de helling liggen, nog een heel eind lopen en het werd al flink warm. Eerst een hele lange laan door, daarna nog een behoorlijke hoeveelheid treden naar boven voordat ik de eigenlijke gebouwen bereikte.

Binnen was de tombe van ZhongShanLing te bewonderen met zijn beeld in marmer er bovenop. Als je weer naar buiten komt zie je hoe hoog het is gelegen met een mooi uitzicht over de bosrijke omgeving van de stad Nanjing.

Vrijdagmiddag ging ik op advies van Danni naar een reisbureau om een weekend trip te bespreken. Ik had ongeveer opgekregen waar het zou moeten zijn, in een hoog gebouw op de vijftiende verdieping en onderin moest er een hotel zijn. Het stortte van de regen, maar met een cape over het stuur bleef ik enigszins droog. Na veel zoeken het gebouw gevonden en stapte ik het hotel binnen en vroeg aan de receptionist naar dat reisbureau. Dat was op de vijftiende verdieping en de ingang was aan de achterkant. Weer door de zeik regen naar de achterkant en daar naar de lift ingang. Staat daar ook diezelfde receptionist van het hotel en wijst me welke lift ik moest nemen. Hij was binnendoor lekker droog naar de achterkant gelopen om me te helpen, maar was niet op de gedachte gekomen om mij ook binnendoor te laten lopen, terwijl het buiten stortte van de regen. Vanaf de liften kon ik de receptie zien!

In het kleine reisbureau heb ik een weekend trip naar "HuangShan" (de Gele Bergen) geboekt van zaterdagochtend tot maandagavond. Er waren geen andere buitenlanders tijdens de trip, vertelde men mij, en ook geen Engels sprekende gids. Verder moest ik zondagavond boven op de berg in een slaapzaal van tien á twaalf personen overnachten. Of ik dat een bezwaar vond, voor mij geen probleem. Op zaterdagavond in het dorp aan de voet van de bergen zou ik een eigen kamer krijgen. Ik ben benieuwd wat ik het volgende weekend ga beleven. Het wordt tijd om dit verslag aan de elektronische snelweg toe te vertrouwen. Ik wens jullie veel werklust voor de komende week en voor mijzelf met de studie hetzelfde,

Groetjes uit Nanjing,

Henk

PS. Het komende weekend ga ik naar HuangShan, mijn verslag zal dus later komen.